

stenbro över ån och mellan gården och bron ligger en vattenkvarn, som på löjtnant Ståhlhjems tid var en av bygdens förnämsta, men som nu är alldeles förfallen. I en så vacker idyll borde endast frid och lycka vara bofasta, och jag är förvissad om, att mången resande, som färdas förbi det vackra, om än något ensliga stället, tänkt vid dess åsyn: Ack den som bodde här! — Här om någonstädes borde man kunna leva lycklig i lugn och ro, skild från livets ävlan och strid. Men hur annorlunda ter sig ej verkligheten än vad fantasien målar. Löjtnant Ståhlhjelm sköt sig en kula för pannan på grund av sorgliga familjeförhållanden, en blodig fläck på den vackra idyllen, och av de tvänne män, som efter honom ägt gården, har ingendera gjort heder åt varken sig själva eller den vackra omgivning, vari de levat och verkat. De ha tvärt om gjort det vackra stället, som borde kunnat bli ett jordiskt paradiset, till en verklig rövarekula.

— Vad heter gården, frågade notarien.

— Dess officiella namn är Norrekvarn, men numera heter den i folkets mun »Silverkvarnen».

— Är det på grund av den »silverfors», som jag gissar driver kvarnen och stänker sin glans över den vackra naturen?

— Å nej, binamnet har ej en så romantisk anledning utan tvärtom en ganska prosaisk, vilket nog skall framgå av vad jag nu kommer att berätta. — Efter löjtnantens blodiga död inköptes gården av en förmögen, men för övrigt redan då rätt illa ansedd bonde vid namn Bengt Olofsson. Och värre blev det med anseendet under årens lopp. Jordbruket försum-